

Skarga wniesiona w dniu 21 czerwca 2016 r. – Bristol-Myers Squibb Pharma EEIG/Komisja i EMA**(Sprawa T-329/16)**

(2016/C 314/37)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Bristol-Myers Squibb Pharma EEIG (Uxbridge, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: P. Bogaert i B. Van Vooren, adwokaci, oraz B. Kelly, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Europejska Agencja Leków (EMA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonych aktów;
- obciążenie Komisji Europejskiej i EMA kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Poprzez niniejszą skargę strona skarżąca dąży do stwierdzenia nieważności aktu Komisji Europejskiej usuwającego „elotuzumab” z unijnego rejestru sierocych produktów leczniczych stosowanych u ludzi lub możliwego aktu Komisji Europejskiej lub Europejskiej Agencji Leków uznającego, że „elotuzumab” przestał spełniać kryteria oznaczenia jako sierocy produkt leczniczy w momencie wydania pozwolenia na dopuszczenie do obrotu dla „Empliciti”.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez zaskarżone akty art. 5 ust. 12 lit. b) rozporządzenia nr 141/2000 ⁽¹⁾ w związku z zasadą proporcjonalności:
 - Po pierwsze, zgodnie z art. 5 ust. 12 lit. b) rozporządzenia nr 141/2000 produkt leczniczy, który uzyskał pozwolenie na dopuszczenie do obrotu po złożeniu wniosku o wydanie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu sierocych produktów leczniczych, nie może zostać wzięty pod uwagę na podstawie art. 3 lit. b) rozporządzenia nr 141/2000.
 - Po drugie, zgodnie z art. 5 ust. 12 rozporządzenia nr 141/2000 oznaczenie jako sierocy produkt leczniczy może zostać cofnięte jedynie w przypadku, gdy kryteria ustanowione w art. 3 rozporządzenia nr 141/2000 nie są już spełniane.
 - Po trzecie, zgodnie z art. 5 ust. 12 lit. b) rozporządzenia nr 141/2000 EMA i Komisja muszą przedstawić odpowiednie dowody zgodne z celem tego rozporządzenia.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez zaskarżone akty art. 5 ust. 12 lit. b) rozporządzenia nr 141/2000 w związku z art. 5 ust. 8 rozporządzenia nr 141/2000, wobec braku formalnej decyzji Komisji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 141/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1999 r. w sprawie sierocych produktów leczniczych (Dz.U. L 18, 22.1.2000, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2016 r. – Ville de Paris/Komisja**(Sprawa T-339/16)**

(2016/C 314/38)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Ville de Paris (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat J. Assous)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) 2016/646 z dnia 20 kwietnia 2016 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 692/2008 w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 6);
- zasądzenie zapłaty od Komisji Europejskiej symbolicznej kwoty 1 EUR tytułem wynagrodzenia za szkodę wyrządzoną miastu Paryżowi poprzez przyjęcie tego rozporządzenia;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący nieważności rozporządzenia Komisji (UE) 2016/646 z dnia 20 kwietnia 2016 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 692/2008 w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 6) (Dz.U. 2016, L 109, s. 1; zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”) z powodu braku kompetencji ze względu na nieodpowiednie zastosowanie przez Komisję Europejską procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą. Komisja jest niewłaściwa rzeczowo i naruszyła istotne wymogi proceduralne, przyjmując zaskarżone rozporządzenie.
2. Zarzut drugi dotyczący nieważności zaskarżonego rozporządzenia z powodu naruszenia norm prawa pierwotnego, prawa wtórnego z zakresu ochrony środowiska, jak też norm pomocniczych prawa Unii Europejskiej ze względu na naruszenie zasad ogólnych europejskiego prawa ochrony środowiska, jak też zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Co się tyczy części odszkodowawczej skargi, skarżąca utrzymuje, że warunki powstania odpowiedzialności pozaumownej Unii są spełnione, gdyż, po pierwsze, zaskarżone rozporządzenie zawiera wady zarówno formalne, jak i materialne, po drugie, wyrządziło ono skarżącej rzeczywistą i niewątpliwą szkodę, i po trzecie, nie można kwestionować związku przyczynowego między zachowaniem Komisji a podnoszoną szkodą.

Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2016 r. – Blackmore/EUIPO – Paice (DEEP PURPLE)

(Sprawa T-344/16)

(2016/C 314/39)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Richard Hugh Blackmore (Nowy Jork, Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: A. Edwards-Stuart, barrister)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Ian Paice (Londyn, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „DEEP PURPLE” – zgłoszenie nr 11 772 721

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 marca 2016 r. w sprawie R 736/2015-5